

Νά και γελοιογραφία,
δίχως τέχνη και σοφία.

Ἐν πρώτοις ὑποθέσατε ἐδῶ τὸν Δεληγιάννη,
καὶ τὸν Τρικούπη πρόθυμο γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.
Ὅτῃ μέσῃ τὸν Αὐγερινὸ τὰ χέρια τῶν νὰ πιάνῃ
καὶ νὰ ζητᾷ μὲ χίλια δρᾶ νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ.
Καὶ ἔτσι δίχως ἔξοδα, δίχως πολὺ σκοτοῦρα,
ἀπέναντί σας ἔχετε λαμπρὰ καρικατοῦρα.

Τὰ φῶτα καὶ ὁ φωτισμὸς
καὶ τοῦ Χριστοῦ ὁ βαπτισμὸς.

Πάλι ἀγιάσαν τὰ νερά καὶ πανηγύρι πάλι,
χιλιᾶδες ἔς τὴ Δεξαμενὴ καὶ πλῆθος ἔς τὸν Περαιᾶ
ψηλὰ καὶ φέσια ἀναμῖξ, βοή καὶ παραζάλη,
καὶ τρέχει πίσω γελαστὴ ἡ κάθε μὲ παρῆα.
Κοντὰ κοντὰ Χριστοῦγεννα, Ἄη Βασιλῆς, Φῶτα,
καὶ ὅλο διασκέδασις, κι' ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

Φωνάζουν ἄνδρες καὶ παιδιὰ, δούλαις καὶ παραμάναις,
καὶ τὰ μωρὰ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ ἐφώνησαν κι' ἐκεῖνα
καὶ τάρκα-τούγκα δυνατὰ κτυποῦνε ἢ καμπάναις....
Τὶ πανηγύρια γίνονται ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα...!
Καὶ δὸς τοῦ πιά τρεχάματα καὶ δὸς τοῦ λειτουργίας,
καὶ νὰ σταυροκοπήματα, εὐχαῖς καὶ εὐλογίας.

Ἐτὸν Παιραιᾶ μαζεύθηκαν ἔλας ἔς τὴν προκυμαία
καὶ καρτεροῦν τὴν τελετὴ ἀπ' τὴν ἀγία Τριάδα,
κι' ἰδοὺ ἐν πρώτοις φαίνεται μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ ἀπὸ πίσω ἐρχονται χιλιάδες ἔς τὴν ἀράδα.
Παῖς ἢ γλυκὴ ἢ μουσικὴ, φωνάζουν οἱ ψαλτάδες,
καὶ ἔς τὴν πλατεία καίονται λ δάκη καὶ λαμπάδες.

Μόλις ὁ κόσμος τὸ Σταυρὸ μακρόθεν διακρίνει,
ἀρχίζει «Κύριε ἐλέησον» καὶ ὁ καθένας ψάλλει,
ἀλλὰ ἔς τὴν τόση συρροὴ καὶ ἔς τὴ βοή ἐκεῖνη
παρεξηγήσεις γίνονται ἀπ' τῆς γνωστῆς καὶ πάλι.
Τοιοτοτρόπως μερικοὶ θέλουν νὰ ἴδωσιν τὴν ὄρα,
καὶ τὸ ῥωλέγι πέρνουνε τοῦ πλαῖνου μὲ φόρα.

Καὶ τέλος πάντων ὁ Σταυρὸς φθάνει ἔς τὴν προκυμαία
καὶ ὁ στρατὸς τὰ ὅπλα του εὐθὺς παρουσιάζει,
τὸν σταυροκοπήματα ἀκολουθοῦν ραγδαία
καὶ οἱ φιλοπερίεργοι κάνουν μεγάλο χάξι,
γιαὶ καὶ ἔς τὰς θρησκευτικὰς ἀκόμη ἐκδηλώσεις
σπύδατοι περιηγῆται λαμβάνουν σημειώσεις.

Βουτᾷ ὡς τόσῃ τὸ Σταυρὸ σεβάσμιος Δεσπότης
καὶ ψάλλουν ὅλοι ἐν χορῷ εὐθὺς «ἐν Ἰορδάνῃ»
καὶ ἐν ὄργάνοις καὶ χορδαῖς, ἀλλαλαγμοῖς καὶ κρότοις,
ὁ ἅγιός μας Ἰησοῦς τὸ βάπτισμα λαμβάνει.
Καὶ τὸν ἀρχαῖον ἄνθρωπον ἀμέσως ἀποβάλλει
κι' οὕτως εἰπεῖν ἡ φύσις μας γίνεται κάπως ἄλλη.

Ἀλλὰ εἰς τὴν Δεξαμενὴν τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως....
ἤγουν πρὸς τὸ ἑξήμερωμα ἀρχίζουν ἢ καμπάναις,
καὶ τότε εὐθὺς ἀκολουθεῖ βοή, φωναῖς καὶ σάλος
ἀπὸ παιδιὰ, ὡς ἔλεγα, καὶ τόσαις παραμάναις.
Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς μὲ βῆμα δυνατὸ
ἔς ὅλους τοὺς δρόμους χύνεται πρὸς τὸ Λυκαθητό.

Κι' ἐδῶ ὡς εἰς πανόραμα ἡ πόλις ἐξαπλοῦται:
ἐντεῦθεν ἢ Ἀκρόπολις, ἐκεῖθεν τὸ Θησεῖον,
κατόπιν ὁ Φιλόπαππος εἰς λόφον ἀνυψοῦται,
τὸ Ἀστεροσκοπεῖον μας, τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον.
Τοῦ Ποσειδῶνος δὲ μακρὰν προκύπτει ἡ τιᾶρα,
τοιούτον τὸ πανόραμα καί... δὸς τε μὲ δεκάρα!

Ἀλλ' ὅμως νά! καὶ ὁ Σταυρὸς ἀπὸ μακρὰν ἐφάνη,
ἰδοὺ καὶ ἐξαπτέρυγα καὶ ἔπλα καὶ τρομπέταις,
πάλι σταυροκοπήματα, πάλι «ἐν Ἰορδάνῃ»
καὶ λάμπουν μίτρας πλουμισταῖς, στολαῖς καὶ μπαγιονέταις.
Σὲ λίγο ἔς τὴ Δεξαμενὴ ὁ κόσμος ἀνεβαίνει,
καὶ ὁ καθεὶς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ προσμένει.

Ἐν τούτοις ἡ Δεξαμενὴ σὲ μὲ σιγμὴ γεμίζει,
ἐνθ' νερὸν σταλαγματῆς ἡ πόλις μας δὲν ἔχει,
ὅμως ἐδῶ ὁ ἱερεὺς τὸν Ἰησοῦν βαπτίζει
καὶ μονομιάς ἁγιασμὸς ἔς ὅλη τὴν πόλιν τρέχει.
Καὶ πίνουν τότε οἱ θνητοὶ καὶ πίνουν κατὰ κόρεν,
καὶ κουβαλοῦνε ἁγίασμὸ καὶ δὲν πληροῦνουν φόρον.

Και ύστερα δηδὸ χριστιανοὶ μὲ ὕψος θλιβερό
γυρίζουνε θεόγυμνοι μὲ δηδὸ μεγάλαις σέ τ α ι ς,
καὶ τάχα πῶς ἐδούτηξαν νὰ πιάσουν τὸ Σταυρὸ
συνάζουν ὅσαις εἰμποροῦν ἑλληνικαῖς γαζέταις.
Τοιαῦτα εἶναι, κύριοι, τὰ Φῶτα ἐν συντόμῳ,
καὶ δίνω πέρας εἰς αὐτά, γιὰτὶ ἐπῆρα δρίμο.

Πάλι ἀγιάσαν τὰ νερά καὶ πανηγύρι πάλι,
χιλιάδες ᾗς τῇ Δεξαμενῇ καὶ πλῆθος ᾗς τὸν Περαιά,
ᾗς φηλὰ καὶ φέσια ἀναμίξ, βοή καὶ παραζάλη,
καὶ τρέχει ᾗς πῶς γελαστὴ ἡ κάθε μὴ παρὰ
Κοντὰ κοντὰ Χριστοῦγεννα, ᾗς Βασίλης, Φῶτα,
καὶ ὅλο διασκεδάσεις καὶ ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

Περασμένα ξεχασμένα.

Πέρασαν τόσαις ἡμέραις, τόσα γλέντια καὶ παιχνίδια,
πέρασε γιὰ ἕνα χρόνον καὶ ἡ τρελλὴ πρωτοχρονιά,
καὶ ἀρχίσανε νὰ ζοῦμε μὲ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
καὶ ὁ καθεὶς ᾗς τῇ φτωχικῇ του συμμαζεύεται γωνιά.
Πέρασε ἡ τόση φούρια καὶ ἡ μεγάλη φασαρία,
καὶ ὁ ᾗς Βασίλης πάλι ᾗς γύρισε ᾗς τὴν Καισαρεία.

Τὰ θυμοῦμαι καὶ ἀκόμα φοβερὰ ὁ νοῦς μου φρίττει,
τὶ σφυρίκτραις, τὶ ροκάναις καὶ τὶ φόουκαῖς ᾗς τὸν ἀέρα!
τὶ ἐγίνη τῇ Δευτέρᾳ, τὶ ἐγίνηκε τὴν Τρίτῃ,
τὶ χαρὰ καὶ τὶ παιχνίδια καὶ τὶ γλέντια νύκτα μέρα!
ᾗς ὅλεπες μὴ τράχα-τροῦκα νὰ σοῦ ἔρχεται ᾗς τὴν πλάτῃ,
καὶ ἄλλη μία παραπέρα νὰ πετᾷ ἐνδὸς τὸ ᾗς μάτι.

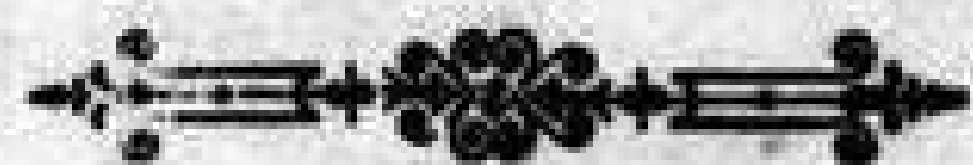
ᾗς Ἀπαξ ἀπαντες ἀθρόοι οἱ τῶν ᾗς Ἀθηνῶν δημόται
ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω ᾗς ὅλα τὰ ἐμπορικὰ,
καὶ ἀναμίξ αἱ δεσποινίδες, αἱ κυραὶ καὶ κοκόται
ἔχαριζαν ᾗς τὸν καθένα βλέμματα ἐρωτικὰ.
ᾗς ἔξιουσιντο γιὰ μὴ ὦρα καὶ γεράματα καὶ νεράτα
καὶ ᾗς ἦσαν ὅλα τὰ μπαλκόνια ἀπὸ ἐμορφῆς γεμάτα.

Εἰς τοὺς καφενέδες μέσα τέρσο-τίρο καὶ πασέτα,
καὶ εἰς ὅλα μας τὰ οπήτια Φαραῶ καὶ λανσκενέ,
καὶ κλεψιὰ διὰ τῆς βίας καὶ βλαστήμῃς νέτα σκέτα
καὶ ἡ τύχη περπατοῦσε ᾗς τὸν καθένα καφφενέ.
Καὶ ἐνφὶ πηγαίναν ὅλοι γιὰ νὰ φύγουν κερδισμένοι
τὸ πρῶτ μικοροὶ μεγάλοι ὅλοι βρέθηκαν χαμένοι.

Πρὸς τὸ βράδυ ᾗς τὰ σαλόνια ᾗς ὅλοι μαζωμένοι
καὶ οἱ πλούσιοι καὶ ὅλοι τέλος πάντων οἱ πτωχοί,
γιὰ νὰ κόψουνε τὴν πῆτα τῇ ζαχαροζυμωμένῃ
καὶ τὴν τριγυρίζαν ὅλοι μὲ μεγάλη προσοχή.
ᾗς τὸ τραπέζι γύρω-γύρω καὶ ἡ πῆτα μέσᾗς τῇ μέσῃ
γιὰ νὰ ᾗς δύνει ὁ τίνος φέτα τὸ φλωράκι θὰ νὰ πῆση.

Γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε, δῶρα ἔδλεπες μεγάλα
σὲ καλὰθια, σὲ κοφφίγια καὶ σὲ ὄμορφα κουτῖα,
λαμποδέταις καὶ γραβάταις, μυρωδιὰς καὶ τόσα ἄλλα,
τεχνηέντως τυλιγμένα σὲ χρωματιστὰ χαρτῖα.
ᾗς ἔστελναν καὶ κουρμπιέδες, μὰ συγχρόνως καὶ μπουκέτα,
ᾗς τὰ ᾗς πηγαίναν οἱ ἴδιοι ᾗς τὰ στέλναν μὲ μπιλῖτα.

Αὐτὴ ᾗς το, κύριοί μου, ἡ κατάστασις ἐν γένει
καὶ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας,
καὶ ᾗς διήλθομεν ὡς τώρα δυστυχεῖς καὶ ἀπηλπισμένοι,
λησμονήσωμεν ἐν τούτοις παρελθούσας δυστυχίας,
καὶ ᾗς ἐνθυμηθῶμεν μόνον πῶς καθὼς καὶ ᾗς τὰ ἄλλα Κράτη
πρόκειται καὶ ᾗς ἔδω νὰ γίνουν κατὶ γάμοι ᾗς τὸ παλάτι.

Θαῦμα ἐκ τῶν θαυμάτων τῶν σημαντικωτάτων.

Νομίζετε πῶς πέρασε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη,
ὅπου ἀνέσταιναν νεκροὺς τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει,
ὅπου ᾗς μποροῦσε ὁ καθεὶς θεοσεδῆς νὰ μείνῃ
καὶ θαύματα ἀλλόκοτα γιὰ μὴ στιγμή νὰ κάμῃ;
Οὐχί, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας θαῦμα πολὺ σπουδαῖον
ὀφείλομεν ᾗς τὸν ἱατρὸν χειροῦργον ᾗς Ἀρεταῖον.

ᾗς ὅτε ποτὲ ἐμάχοντο ᾗς τῆς Κρήτης τὰ πεδία
καὶ ἐνδὸς μεγάλου μαχητοῦ ἐκόψαν τὸ κεφάλι,
ὁ ᾗς Ἀρεταῖος μὲ ὅλη του τὴ θετικὴ παιδεία
ᾗς τὸν ὦμον τοῦ τὸ κῆλλησε καὶ ἀνεστῆθη πάλι.
Τοιαῦτα, φίλοι, ἔγιναν, ᾗς ὅμως δυσπιστήτε,
τὴν πρὸ καιροῦ ᾗς Ἀκρόπολιν διαβάσετε νὰ ᾗς ὅητε.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

ᾗς Ἀπέναντι ᾗς τοῦ Φίσερ κήπος λαμπρὸς καὶ σπάνιος,
ρωμαντικὸς καθ' ὅλα, ὀνόματι Γαλιάνος,
ἐμάθομεν πῶς κατ' αὐτὰς διὰ παντὸς πωλεῖται
καὶ σπεύσατε οἱ θέλοντες νὰ πληροφορηθῆτε.

ᾗς τὴν ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς, ᾗς τοῦ Δοῦμη δὲ πλησίον
ἀνοιξε, ὡς ἐμάθομεν, καινούριο καφφενεῖον.
Καφφές ἐξαισιος, πρὸς δὲ ὀπηρεσία πρῶτης,
καὶ τὸ μὲν καὶ ἐκτακτὸς παντοῦ καθαριότης.
Τσαγκάρης, Κουρκουνάκης τε, οἱ δὲ τὸ διαυθύνουν,
καὶ οἱ Πειραιώταις τρέχουνε καὶ τὸν καφφὲ τους πίνουν.

Εἰς τῶν ἐφημερίδων τὸ μόνον Πρακτορεῖον
(τὸ λέγομεν εἰς γυνῶν ἀπάντων τῶν κυρίων)
θὰ πάρτε βιβλία ᾗς φθηνὰ καὶ διαλεκτὰ,
ἐνφὶ ὀλίγα μόνον θὰ δώσετε λεπτὰ.
ᾗς ἡ μὲρ οὐλόγος μας πολλὰ ἐκεῖ θὰ βρῆτε,
καὶ δύνασθε εὐκόλως νὰ τὰ προμηθευθῆτε.
Πρὸς τούτοις νὰ ἀγοράσῃ ἐκεῖ καθεὶς ᾗς μπορεῖ
ᾗς νὰ παραδιδῇ τὸν Γεωργὴν τοῦ Σοῦρη.

Τοῦ ᾗς Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ᾗς τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βράμῃς τῶν Χαυτείων — μὲ ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Ἐθνοφρονούντων» — νύκτα ᾗς μέρα συζητούντων,
μὲ μπαλκόνια καμπόσους, — κατ' ἐξῆς ἄλλους τόσους,
μὲ οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.